

mailmas ei lau üfeli osji ärra, kui pimmedus neid ösel meie eest varjuse panneb, siin munname peal ogga on seit ühhel hobil ärrafaddunud, nenda et sa mitte märsli järrele ei jäe."

"Meie ei saa sest möistatusest arru, se on vägga seggane. Ütle meile, mis se tähhendab" passusid lapied.

Ihsa ütles: „Kuulge veel: Keit mis nende munname peal nähhafje, on vägga wäike, piisfile ja tilloke, ja imme küll: seal ei otte ühtegi tundla, ei poisi willet, ei farja torro, ei piitsja plakku, ei püesi paulu, siin on ülspäini teit nähhä, agga förwaga ei middagi tundla."

Lapsed tahtsid veel ennam otsust saada, agga ei taat lissand ennam ühti jure, sest ta olli omma möistatusse muidogi siig selges teinud, et lätega wöis satjuda.

"Pea finni taat!" hüdis Bridu, "ma tean küll, mis munmad need on, nahk wärrawattega, teine munna teisel pool mägge. Agga ei ma ütle mitte; arvate issi järrele."

Teabud juttustavad Jumala au.

His tulus Jumala loodud asju tundma öppia mees juttustab: Minna tulleetan enneselle saggedoste römuiga meeles, luida ma more hen jees reiss

peal ollin, targa ja ausa meeste seltsis. Meie ollinie läbbi ööd reisind, ja jäime hommiku eel süggawa metsa öres puhtama. Koit ärratas keit metsa lilled öitsema ja maggujad aisu wälja öhfama; öpik terretas lauldes, et mets föllas, koidu tähte, teised metslinnukessed puu ofste peal töstsid öisates healt taewa poole, kus hommiku punnetas. Üts mees meie seltsist läks meist emalle, meie kuusime tedda römis, walju healega peswed teggewad. Qui mees taggasid tulli, küssisin minna, mits ta nenda walju healega omma peswed teinud? Temma kostis: Minno noor föbber! waata, koidu täht seal taewa lüljes töstab omma silmud tännades Jumala poole; need peswed, mis üllerwel lendarwas, töttawad Jumala au tulutama; need puud ja pöesad sõrputawad liites oksad laiale, omma looja önnistust wasto wöttes; need rosid ja lilled öhfawad omma tännu ja liitust üllesse taewa issale; kuule, kui öpik metja omma auliitussesse lauluga täidab; panne tähhede: messilased ruttawad väggede Zehowa armu ja heldust tunnistama, kes neile puud metjas ja rohhud pöllu peal lasseb launiiste öitseda, et nenniad maggujad rooga leiwad, mista meie fa saame römustatud; keit lendawad loomad ja keit mis pörmus maa peal roombab, on täis sedda römu, et taewane ihsa jälige pääwa lasseb pimmedust ärra wöita; keit, mis sinna näed ja tunled, tiidab suure heale sedda, kes